

[Sønderup.]

om, at netop det, at Spændvidden mellem Daglønnen og Understøttelserne efterhaanden er blevet saa lille, i mangfoldige Tilfælde afholder Folk fra at søge den Beskæftigelse, der muligvis var at faa. Og naar den ærede socialdemokratiske Ordfører forsøger at give det Udseende af, at den $\frac{2}{3}$ -Grænse, vi har, ene og alene skulde være indsat med Henblik paa, at man skulde være i Stand til i den Periode, hvor man har haft Beskæftigelse, at foretage en Opsparing, der muliggjorde, at man selv kunde bære den resterende Trediedel, saa siger jeg, at den Argumentation kan jeg ikke godkende, for det, som til syvende og sidst er Meningen med Grænsen, er, at man herigenem vil animere den enkelte til at søge Beskæftigelse fremfor at udnytte Understøttelsesmulighederne. Der er ingen Tvivl om, at naar Forskellen paa Dagløn og Understøttelse bliver saa lille, at det er tvivlsomt, om det kan betale sig at tage Beskæftigelse, virker det i høj Grad hemmende. Det kan ikke bortforklares. Naar man har Beskæftigelse, gaar det haardere ud over baade Levnedsmidler og Tøj og forskellige andre Fornødenheder, og naar, som sagt, den Margin, der er mellem Fortjenstmuligheder og Understøttelsesmuligheder, bliver saa lille, at man skal til at tælle paa Knapperne for at blive klar over, om det kan betale sig at tage Beskæftigelse eller ikke, vil det uvægerligt medføre, at en hel Del falder for Fristelsen til at vælge, om jeg saa maa sige den mere magelige Form for Tilværelse.

For at undgaa Misforstaaelse vil jeg gerne føje til, at jeg paapeger ikke disse Forhold for at give Udtryk for, at man i Arbejderkredse skulde være af en ringere Moral end den, der er raadende andre Steder — ingenlunde. Jeg gør det kun for at konstatere, at naar man lægger Forholdene saaledes til Rette som her inden for Arbejdsløshedslovgivningen, saa maa det give sig de uheldige Udslag, jeg nu har peget paa. Der er for mig ikke den ringeste Tvivl om, at saafremt man inden for andre Omraader, det være sig Handel, Landbrug, eller ligeegyldigt hvad nævnes kan, havde Vilkaar af samme Karakter understøttelsesmæssigt, vilde vi komme ud for akkurat tilsvarende Forhold inden for disse Omraader, som vi i Dag er Vidne til inden for

Arbejderkredse. Vi er gjort akkurat af det samme Stof og falder gennemgaaende for de samme Fristelser, naar de taarner sig op for os.

En Forudsætning for, at man kan faa den fornødne Vekselvirkning mellem Tilbud og Efterspørgsel paa Arbejdsomraadet, er, at der er en vis Bevægelighed inden for Arbejdskraften, og her spiller Understøttelsesbeløbet saa afgjort en stor Rolle. I Forbindelse med Spørgsmaalet om Arbejdskraftens Bevægelighed tænker jeg baade paa de rent faglige Grænser og paa de geografiske. Det kan selvfølgelig ikke nægtes, at i nogle Tilfælde frembyder Faggrænserne saa store Hindringer, at der maa en Omskoling til, og hvis der inden for et Omraade er et saa stort konstant Antal af ledige, at der kun er ringe Udsigt til, at de nogen Sinde kan opnaa Beskæftigelse, medens der derimod inden for andre Fagomraader er konstant Mangel paa Arbejdskraft, saa forekommer det mig, at man jo før jo hellere maa prøve paa gennem Lovgivningen at raade Bod paa disse Forhold. I mange Tilfælde kan den fornødne Omskoling ske, uden at det volder særlig Forstyrrelse, men det er ogsaa ligetil, at det i særlig Grad er de unge, vi maa have vor Opmærksomhed henvendt paa i denne Forbindelse. Det er ligetil, at en halvgammel Arbejder af mange Grunde ikke saa godt, eller maaske overhovedet slet ikke, egner sig til at underkaste sig denne Omskoling.

Jeg tror, at naar Arbejdsfordelingsloven til sin Tid skal behandles, maa vi beskæftige os med de Spørgsmaal, jeg her har berørt; for er det ikke faldet Dem ind, at netop en af denne Lovs mange Skavanker og uheldige Egenskaber er, at den i stor Udstrækning hindrer Arbejdskraften i at søge derhen, hvor der er størst Behov for den? Man kan næsten fristes til at sige, at den har en forbløffende Evne til i visse Situationer ligesom at konservere Arbejdsløsheden inden for visse Fag. Naar derfor det ærede Medlem, som var Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Gustav Pedersen), beklagede sig over, at man havde ændret Understøttelsesbeløbenes Stilling i Forhold til selve Arbejdsløshedsloven, forstaar jeg daarligt nok, at han kan faa sig selv til det, for alt taget i Betragtning maa det dog være saadan, at de, der er ude i den rene